

Arrest

nr. 311 795 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 18 juli 2021, dient op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 november 2022.

1.3. Op 13 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Nawrozkhail, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische

geloof aan. U ging tot de zesde graad naar school. Uw vader had twee winkels in uw dorp, een voedingswinkel en een groente- en fruitwinkel. U hielp hem sinds drie à vier jaren met de winkels, het was onder andere uw taak om de rekken te vullen en te poetsen. De taliban kwamen twee à drie keer per week naar de winkel om eten te vragen en ze namen producten uit de winkel zonder te betalen.

Op een avond, drie à vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, kwamen een talibancommandant en een lid van de taliban naar jullie huis voor eten en een slaapplek. Ze hadden zakken met wapens en munitie bij. Diezelfde nacht rond half twee à twee uur deden de commando's samen met buitenlanders een inval in uw huis. Ze namen deze talibanleden uit de gastenkamer naar buiten en schoten hen neer. Daarna namen ze uw vader uit het huis mee ter ondervraging en hij werd gearresteerd.

De volgende dag vertelde de iman, die ook de malik van het dorp was, de man van uw tante langs moederszijde dat de taliban jullie beschuldigden van spionage. De taliban dachten dat uw vader voor de overheid werkte en geloofden niet dat uw vader gearresteerd was. Twee dagen na de inval van de overheid ging de malik samen met dorpsouderen naar het hoofd van de taliban in uw dorp om deze beschuldigingen van uw vader te weerleggen, maar de taliban geloofden hen niet. Omdat u het hoofd van uw gezin was en hierdoor problemen kende, raadde uw moeder u aan het dorp te verlaten. U verliet het dorp en ging naar uw grootvader langs moederszijde in Kabul. Daarna ging de man van uw tante samen met de malik en andere dorpsouderen naar het districtshuis om informatie over uw vader te bekomen. Ze kwamen te weten dat uw vader in de Bagram basis vastzat. Vier à vijf dagen na het incident verhuisden ook uw moeder, broers en zus naar uw grootvader in Kabul. Ook jullie winkel werd beschadigd door de taliban.

U verliet op een zondag in de maand Asad van het jaar 1400 (omgezet naar de Westerse kalender juli 2021) Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Uw vingerafdrukken werden in Oostenrijk geregistreerd. U wilde naar België komen omdat uw nicht A.S. (...) (O.V. (...)) zich hier bevindt. U diende hier op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Net voor de machtsovername door de taliban, na een gevangenschap van twintig à vijftig dagen, liet de overheid uw vader vrij. Uw vader vluchtte daarna naar Iran en verblijft en werkt nu daar.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u kopies van de Belgische verblijfstitels van uw nicht A.S. (...) en haar man (Decl) I.S. (...) (O.V. (...); CG(...)). U liet tijdens het persoonlijk onderhoud een foto van uw taskara op uw gsm zien en zou deze na het persoonlijk onderhoud nog overmaken aan het CGVS. Tot op heden werd uw taskara echter niet bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op 31 juli 2005 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 28 juli 2021 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2000. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2000 wil dit zeggen dat u ook minstens 18 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 18 juli 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Bovendien gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 november 2022 hoe oud u op dat moment bent, verklaart u dit niet te weten maar denkt u 18 jaar en enkele maanden oud te zijn. U zou de leeftijd die u hier in België na het leeftijdsonderzoek werd gegeven niet kennen en stelt verplicht te zijn deze resultaten te aanvaarden. Uw leeftijd van 18 jaar en een paar maanden zou evenwel uit uw taskara blijken. Deze taskara zou onderweg in Griekenland echter door de politie zijn afgenomen samen met uw rugzak, maar u heeft een foto van uw taskara op uw gsm. Deze foto zou u nog aan het CGVS bezorgen, maar tot op heden werd deze niet overgemaakt (CGVS, p. 5). Waar u voorts tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert dat uw taskara onderweg afgenomen werd, verklaart u bij DVZ nochtans dat uw taskara nog in Afghanistan lag (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling; Verklaring DVZ, punt 29). Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 juli 2005 naar 1 januari 2000 en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar uw taskara zich bevindt, zijn toch wel een negatieve indicaties voor uw algehele geloofwaardigheid. Verder zou uw leeftijd uit uw taskara blijken maar kan u geen enkel identiteitsbewijs voorleggen dat zowel uw leeftijd als uw identiteit zou kunnen staven en baseert u zich enkel op uw verklaringen.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde

leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Oostenrijk op 30 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat Oostenrijk uw terugname accepteerde (EURODAC Search Result, Brief van Dublin Unit Oostenrijk dd. 23/08/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraagde, haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan nergens asiel te hebben aangevraagd en enkel uw vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgegeven (CGVS, p. 25). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, waarbij u verschillende andere EU-landen heeft doorkruist, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS over het tijdstip en de plaats van uw vertrek uit Afghanistan. Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd wordt wanneer u Afghanistan verlaten heeft, beweert u op een zondag in de vijfde maand van het jaar 1400 vertrokken te zijn. Gevraagd hoe deze vijfde maand wordt genoemd volgens de Afghaanse kalender, stelt u dat deze maand Asad heet (CGVS, p. 6). Dat u in de maand Asad van het jaar 1400 uit het land zou vertrokken zijn, wat omgezet naar de Westerse kalender overeenstemt met een datum tussen 23 juli 2021 en 22 augustus 2021, lijkt echter niet te kloppen met de gegevens in ons bezit. Zo diende u op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in België in en diende u reeds eerder op 30 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in. Bij DVZ pretendeerde u dan weer begin mei 2021 het land verlaten te hebben (Verklaring DVZ, punt 10). Tevens claimt u bij het CGVS vertrokken te zijn van bij uw grootvader in Kabul, terwijl u bij DVZ verklaarde van uw geboorte tot uw vertrek in het dorp Nawrozkhail verbleven te hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling; Verklaring DVZ, punt 10; CGVS, p. 15 en 20). Ook bij de redenen van uw vertrek bij DVZ haalde u nergens dit verblijf bij uw grootvader in Kabul aan (Vragenlijst, punt 5).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de taliban die uw vader van spionage voor de overheid beschuldigden. De taliban zouden elke dag naar uw dorp zijn gekomen om bij de huizen van de mensen eten te vragen. Ze kwamen altijd tegen etenstijd, bijvoorbeeld tijdens de lunch of het avondeten (CGVS, p. 8). Soms zouden ze ook naar jullie huis gekomen zijn en zouden ze zelfs 's nachts bij jullie verbleven hebben. Gevraagd hoe vaak ze dan bleven overnachten bij jullie, stelt u dat dit meerdere keren was, maar het precieze aantal keren weet u niet te zeggen (CGVS, p. 12-13). Voorts zouden ze twee à drie keer per week naar jullie winkel zijn gekomen om producten te kopen waar ze nadien nog voor zouden betalen (CGVS, p. 11). Waarom de taliban, na zo vaak in jullie winkel en huis gegeten en verbleven te hebben, plotseling uw vader zouden beschuldigen van spionage voor de overheid, is niet duidelijk. U voert aan dat de inval van de overheid plaatsvond toen de taliban bij jullie thuis waren en iemand jullie verklikte (CGVS, p. 17 en 19). De familie van de twee gedode talibanleden zouden vervolgens uw vader verdacht hebben banden met de overheid te hebben (CGVS, p. 20). Indien uw vader echter daadwerkelijk banden met de overheid zou gehad hebben, dan zou hij toch voordien reeds kansen genoeg gehad hebben om de overheid in te lichten over deze taliban bij jullie huis of winkel. Temeer ook de grote commandant van de taliban van uw dorp, genaamd M.N. (...), eerder naar jullie huis zou gekomen zijn en zelfs een commandant van een ander dorp, die tevens bij de inval om het leven zou gekomen zijn, reeds eerder bij jullie overdag om eten zou zijn komen vragen (CGVS, p. 12 en 16). Daarenboven is het onduidelijk waarom uw vader zelfs informatie zou doorgeven aan de overheid terwijl deze befaamde talibancommandant net bij jullie huis zou verbleven hebben. Jullie zouden met andere woorden de taliban geholpen hebben en daardoor als voorstander of handlangers van de taliban gepercipieerd kunnen worden door de overheid.

Dat deze gerichte aanval tegen een beruchte talibancommandant bovendien door de toenmalige overheid in uw vader zijn schoenen zou geschoven worden enkel en alleen omdat ze op dat moment bij jullie huis verbleven, is niet geloofwaardig. Aan een dergelijke militaire operatie gaat immers een grondige planning vooraf. Dat uw vader dan op enkele uren tijd de overheid over de aanwezigheid van deze taliban in jullie huis zou hebben ingelicht waarna de commando's samen met de buitenlanders jullie huis zouden hebben

aangevallen, kan het CGVS niet overtuigen. Vooral ook omdat dit de eerste aanval van de commando's in en rond uw dorp zou geweest zijn (CGVS, p. 17).

Voorts zou uw vader tijdens de inval zelf ook door de overheid zijn gearresteerd en meegenomen zijn naar de Bagram basis. Hij zou meer bepaald zijn meegenomen ter ondervraging en hij zou beschuldigd zijn door de overheid van banden met de taliban te hebben (CGVS, p. 15 en 19). Dat uw vader dan net door de taliban zou beschuldigd worden van informatie te hebben doorgegeven aan de overheid, terwijl de overheid hem zou hebben meegenomen ter arrestatie, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waarom ze meenden dat uw vader spioneerde voor de overheid terwijl hij net gearresteerd was door hen, antwoordt u dat ze dachten dat jullie aan het liegen waren en dat uw vader was meegegaan om daar te werken. Gevraagd waarom ze dit dan ineens dachten terwijl ze al die keren ervoor toch ook al eten kregen en waren blijven overnachten bij jullie huis, claimt u dat die specifieke nacht die commandant bij jullie was en toen het huis werd aangevallen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Uw bewering dat de taliban dachten dat uw vader banden met de overheid had terwijl uw vader zelf door hen werd gevangengenomen, kan in zijn geheel niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde kopies van de Belgische verblijfstitels van uw nicht A.S. (...) en haar man (Decl) I.S. (...) (O.V.(...); CG(...)) kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De verblijfsdocumenten van uw nicht A.S. (...) en haar man I.S. (...) vormen immers hoogstens een indicatie van hun identiteit en bieden verder geen meerwaarde aan uw asielmotieven. U weet niets af van zijn beweerdde problemen en zij is met gezinshereniging gekomen (CGVS, p. 14). Uw eigen taskara, waaruit uw identiteit zou blijken, kan u niet voorleggen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in

het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de Taliban en dat hij geen bescherming van het land van herkomst kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met de volgende elementen rekening te houden:

Vrees vermoord te worden door de Taliban

De verwestering van verzoeker

Verzoeker is verwesterd en hij kan niet terugkeren naar het land van herkomst door deze verwestering en door zijn vervreemding.

Verzoeker is totaal tegen de Taliban en de Taliban zijn geen moslims in de ogen van verzoeker.

Verzoeker heeft zich in die 2 jaren school goed geïntegreerd en een Europese levensstijl genomen.

Dergelijke denkwijze is totaal in strijd met de denkwijze van de Taliban en de lokale bevolking in Afghanistan.

Verzoeker woont meer dan 2 jaar in Europa op zoek naar de internationale bescherming.

Verzoeker is zowel fysiek als mentaal kapot door deze uitzichtloze situatie. De mooiste

Verzoeker is tegen de traditie in Afghanistan. Verzoeker is pro westerse traditie en hij meent dat de Taliban en Daesh Afghanistan aan het kapot maken zijn.

De wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders van uit Europa.

De uitspraak van talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid over de terugkeer vanuit Europa.

Het gebrek aan objectieve landeninformatie nopens dit punt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninformatie en hij meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration

Afghanistan

Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

(...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 3 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Voor nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben. Vooral wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

(...)

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-HazarasAfghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 3 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 3 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vooraf wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 10 jaar in Europa gewoond heeft.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal.

Thousands of Afghans fleeing to Iran daily

<https://www.youtube.com/watch?v=yLFc7q5Y6Lw>

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio- economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio – economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

6 oktober 2021

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk

28 oktober 2021 15:55

(...)

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster heeft zelfs geen rekening gehouden met dit rapport:

Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights; Afghanistan 2021

(...)

Verweerster is vanaf meet af aan vooringenomen door te verwijzen naar de leeftijd van verzoeker en het onderzoek in België over de leeftijd van verzoeker.

Verzoeker meent dat dit onderzoek is bestemd om groeistoornis te onderzoeken bij een blanke persoon van middelklasse.

Dit onderzoek is niet bestemd om de leeftijd van een Afghaan te bepalen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet in Oostenrijk zijn asielpcedure verdergezet heeft.

Verzoeker meent dat dit een ongelijke behandeling van gelijke situatie is. Verweerster erkend duizenden personen per jaar die een Dublin procedure achter de rug hadden. In deze dossiers worden dit argument niet gebruikt.

In geval van verzoeker wel?

Wat betreft de vertrek van verzoeker van zijn dorp of uit Kaboel: Verzoeker heeft zijn dorp ontvlucht richting Kaboel.

Verzoeker is dan verder vanuit Kaboel verder gereisd. Verzoeker begrijpt niet wat in dit tegenstrijdig is.

Verweerster neemt de banden van verzoekers vader met de overheid in twijfel. Verzoeker meent dat zijn vader geen banden had met de overheid. Dit was de perceptie die de familieleden van deze Taliban over verzoekers vader had.

Verweerster stelt dat het vreemd is dat verzoekers vader de overheid zou ingelicht hebben, wetend dat hij zelf als voorstander of handlangers van Taliban gepercipieerd kunnen worden.

Verzoeker meent dat dit een bewijs is dat verzoeker dit niet gedaan heeft. Verzoeker meent dat dit een bewijs is dat de familieleden van Taliban hem verdachten. De overheid zal nooit eigen informanten als handlangers van de Taliban zien.

Verweerster stelt dat aan dergelijke militaire operatie een grondige planning vooraf gaat. Verzoeker is hiermee volledig akkoord.

Verweerster heeft een punt over het hoofd gezien, nl. dat de familieleden van de Taliban dit niet weten.

Verweerster denkt dat alles wat voor hem logisch en kenbaar is, moet ook voor de familieleden van de Taliban logisch en kenbaar zijn.

Verweerster vindt het vreemd dat Taliban verzoekers vader beschuldigen van spionage wetend dat hij ook meegenomen was naar Bagram.

Verweerster heeft een punt over het hoofd gezien.

De perceptie van de familieleden van de Taliban. Ze dachten dat de overheid verzoekers vader voor een tijdje meegenomen om zo te vermijden dat hij niet als informant gezien wordt.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vv van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar §39 van het arrest *Elgafaji* over de 'sliding scale'. Hij stelt dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt, dat verweerders handeling zijn leven hypothekeert, dat hij verwesterd is en door zijn verwestering in Afghanistan vervolgd zal worden door de taliban. Hij verwijt de adjunct-commissaris geen onderzoek te hebben gedaan over hoe de taliban de terugkeerders uit Europa zal behandelen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 17 mei 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker brengt op 30 mei 2024 nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, loonfiches en de aanvullende nota van verweerder die vermeld wordt in punt 3.1.

3.3. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder stelt de raadsman van verzoeker dat de bronnen van verweerder dateren van 5 maanden geleden, dat dit niet ernstig is en niet *up to date*. Eveneens verwijst hij naar een aanvullende nota neergelegd in een andere zaak en meer specifiek naar de daar aangehaalde uitspraken van talibanleiders.

3.4. Ter terechtzitting stelt verzoeker mentale problemen te hebben.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

4.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op 31 juli 2005 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 28 juli 2021 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2000. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2000 wil dit zeggen dat u ook minstens 18 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 18 juli 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Bovendien gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 november 2022 hoe oud u op dat moment bent, verklaart u dit niet te weten maar denkt u 18 jaar en enkele maanden oud te zijn. U zou de leeftijd die u hier in België na het leeftijdsonderzoek werd gegeven niet kennen en stelt verplicht te zijn deze resultaten te aanvaarden. Uw leeftijd van 18 jaar en een paar maanden zou evenwel uit uw taskara blijken. Deze taskara zou onderweg in Griekenland echter door de politie zijn afgenomen samen met uw rugzak, maar u heeft een foto van uw taskara op uw gsm. Deze foto zou u nog aan het CGVS bezorgen, maar tot op heden werd deze niet overgemaakt (CGVS, p. 5). Waar u voorts tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert dat uw taskara onderweg afgenomen werd, verklaarde u bij DVZ nochtans dat uw taskara nog in Afghanistan lag (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling; Verklaring DVZ, punt 29). Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 juli 2005 naar 1 januari 2000 en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar uw taskara zich bevindt, zijn toch wel een negatieve indicaties voor uw algehele geloofwaardigheid. Verder zou uw leeftijd uit uw taskara blijken maar kan u geen enkel identiteitsbewijs voorleggen dat zowel uw leeftijd als uw identiteit zou kunnen staven en baseert u zich enkel op uw verklaringen.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.”

Verzoeker betoogt dat verweerder van meet af aan vooringenomen is door te verwijzen naar zijn leeftijd en het onderzoek in België van zijn leeftijd, dat dit onderzoek bestemd is om een groeistoornis te onderzoeken bij een blanke persoon van middelklasse, dat dit onderzoek niet bestemd is om de leeftijd van een Afghaan te bepalen.

Wat de leeftijd van verzoeker betreft, steunt verweerder zich in de bestreden beslissing op de beslissing van de Dienst Voogdij, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. De Raad merkt op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde onderzoeksmethode thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De kritiek van verzoeker over de onderzoeksmethode is dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt niet dat verweerder van meet af aan vooringenomen is door te verwijzen naar zijn leeftijd en het onderzoek. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat het feit dat verzoekers geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 juli 2005 naar 1 januari 2000 en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar zijn taskara zich bevindt, negatieve indicaties zijn voor zijn algehele geloofwaardigheid, alsnog is overgegaan tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, doch tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker er niet in geslaagd is om hem te overtuigen van zijn problemen met de taliban.

4.1.2. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt mentale problemen te hebben, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins wordt toegelicht en/of gestaafd door objectieve stukken.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting betreffende de voorgelegde aanvullende nota van verweerder betoogt dat de erin vermelde bronnen dateren van 5 maanden geleden, dat dit niet ernstig is en niet *up to date*, toont hij geenszins aan dat de informatie opgenomen in deze bronnen achterhaald zou zijn. Het volstaat niet te stellen dat de door verweerder gehanteerde bronnen niet *up to date* zouden zijn, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie, zoals geactualiseerd door de verwerende partij in haar aanvullende nota, incorrect of niet langer actueel zou zijn.

4.5. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken

om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat zijn huis door de overheid en ‘buitenlanders’ werd aangevallen terwijl enkele talibs op dat ogenblik bleven eten en overnachten, deze talibs werden doodgeschoten, verzoeker en zijn familieleden vervolgens verdacht werden van spionage voor en banden met de overheid en de taliban hen zeiden dat ze hen nooit met rust zouden laten, hun huis en winkel in beslag namen en hun andere winkel in brand staken.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming doch op basis van de medische test uitgevoerd op 28 juli 2021 verzoekers leeftijd werd vastgesteld op ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is en dat ook het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar zijn taskara zich bevindt een negatieve indicatie is voor zijn algehele geloofwaardigheid. Ook wordt terecht gesteld dat uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerder, op 30 juni 2021, in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat Oostenrijk zijn terugname accepteerde, dat evenwel gevraagd of hij eerder in een ander land asiel aanvraagde, hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt nergens asiel te hebben aangevraagd en enkel zijn vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgegeven, dat hij zich aan de procedure in Oostenrijk onttrokken heeft en helemaal doorgereisd is tot in België, waarbij hij verschillende andere EU-landen heeft doorkruist, een gedrag is dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Er wordt tevens op pertinente wijze gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de DVZ en het CGVS over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is om verweerder te overtuigen van zijn problemen met de taliban omdat:

“Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de taliban die uw vader van spionage voor de overheid beschuldigden. De taliban zouden elke dag naar uw dorp zijn gekomen om bij de huizen van de mensen eten te vragen. Ze kwamen altijd tegen etenstijd, bijvoorbeeld tijdens de lunch of het avondeten (CGVS, p. 8). Soms zouden ze ook naar jullie huis gekomen zijn en zouden ze zelfs ’s nachts bij jullie verbleven hebben. Gevraagd hoe vaak ze dan bleven overnachten bij jullie, stelt u dat dit meerdere keren was, maar het precieze aantal keren weet u niet te zeggen (CGVS, p. 12-13). Voorts zouden ze twee à drie keer per week naar jullie winkel zijn gekomen om producten te kopen waar ze nadien nog voor zouden betalen (CGVS, p. 11). Waarom de taliban, na zo vaak in jullie winkel en huis gegeten en verbleven te hebben, plotseling uw vader zouden beschuldigen van spionage voor de overheid, is niet duidelijk. U voert aan dat de inval van de overheid plaatsvond toen de taliban bij jullie thuis waren en iemand jullie verklikte (CGVS, p. 17 en 19). De familie van de twee gedode talibanleden zouden vervolgens uw vader verdacht hebben banden met de overheid te hebben (CGVS, p. 20). Indien uw vader echter daadwerkelijk banden met de overheid zou gehad hebben, dan zou hij toch voordien reeds kansen genoeg gehad hebben om de overheid in te lichten over deze taliban bij jullie huis of winkel. Temeer ook de grote commandant van de taliban van uw dorp, genaamd M.N. (...), eerder naar jullie huis zou gekomen zijn en zelfs een commandant van een ander dorp, die tevens bij de inval om het leven zou gekomen zijn, reeds eerder bij jullie overdag om eten zou zijn komen vragen (CGVS, p. 12 en 16).

(...)

(...)

Voorts zou uw vader tijdens de inval zelf ook door de overheid zijn gearresteerd en meegenomen zijn naar de Bagram basis. Hij zou meer bepaald zijn meegenomen ter ondervraging en hij zou beschuldigd zijn door de overheid van banden met de taliban te hebben (CGVS, p. 15 en 19). Dat uw vader dan net door de taliban zou beschuldigd worden van informatie te hebben doorgegeven aan de overheid, terwijl de overheid hem zou hebben meegenomen ter arrestatie, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waarom ze meenden dat uw vader spioneerde voor de overheid terwijl hij net gearresteerd was door hen, antwoordt u dat ze dachten dat jullie aan het liegen waren en dat uw vader was meegegaan om daar te werken. Gevraagd waarom ze dit dan ineens dachten terwijl ze al die keren ervoor toch ook al eten kregen en waren blijven overnachten bij jullie huis, claimt u dat die specifieke nacht die commandant bij jullie was en toen het huis werd aangevallen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Uw bewering dat de taliban dachten dat uw vader banden met de overheid had terwijl uw vader zelf door hen werd gevangengenomen, kan in zijn geheel niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde kopieën van de Belgische verblijfstitels van uw nicht A.S. (...) en haar man (Decl) I.S. (...) (O.V.(...); CG(...)) kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De verblijfsdocumenten van uw nicht A.S. (...) en haar man I.S. (...) vormen immers hoogstens een indicatie van hun identiteit en bieden verder geen meerwaarde aan uw asielmotieven. U weet niets af van zijn beweerdte problemen en zij is met gezinshereniging gekomen (CGVS, p. 14). Uw eigen taskara, waaruit uw identiteit zou blijken, kan u niet voorleggen."

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring dat de taliban dachten dat de gerichte aanval geschiedde doordat verzoekers vader banden had met de overheid en spioneerde en dit enkel en alleen omdat de taliban, en meer specifiek die commandant, die specifieke nacht naar zijn huis kwam, (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15, 21) niet geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat de taliban, omwille van de aanval op het huis van verzoeker terwijl de commandant M. van het dorp Mulayan er bleef overnachten, dacht dat zijn vader spioneerde en banden had met de overheid. Immers, zoals reeds aangegeven, waren talibanleden al meermaals bij zijn huis geweest om te eten en te overnachten, alsook was die commandant M. van het dorp Mulayan reeds eerder in zijn huis geweest om te eten, en was ook de commandant M.N. van zijn dorp reeds blijven overnachten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12, 13 en 16). Gelet op het feit dat de taliban reeds eerder in zijn huis verbleven en zelfs een andere commandant reeds eerder in zijn huis overnachtte, is het niet aannemelijk dat de taliban de aanval zouden toeschrijven aan spionage door zijn vader enkel omdat een talibancommandant op dat ogenblik in hun huis verbleef. Ook de hypothese dat de taliban na de aanval dachten dat verzoekers vader een spion was en informatie had doorgegeven aan de overheid waardoor de overheid wist dat de talibancommandant M. van het dorp Mulayan aanwezig was bij verzoekers huis en aldus een aanval deed – en waarbij de taliban er aldus van uit gingen dat de vroegere aanwezigheid van andere talibanleden/commandant of door verzoekers vader niet vermeld was aan de overheid of dat de overheid deze informatie ontvangen had van verzoekers vader doch op grond van deze informatie het niet nodig vonden acties te ondernemen – is niet aannemelijk daar, zoals verzoeker erkent, aan een militaire operatie waarbij een aanval wordt voorzien op een talibancommandant een grondige planning voorafgaat en gelet op het feit dat het de eerste maal was dat die commandant er bleef overnachten ook de taliban zich ervan bewust zouden zijn dat de aanval niet kan gebeurd zijn omwille van het kort daarvoor vermelden door verzoekers vader van de aanwezigheid van die commandant in zijn huis aan de overheid.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn vrees door de taliban vermoord te worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.6.1.2.,

blijkt echter dat verweerder hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden, doch heeft geoordeeld dat verzoeker zijn persoonlijke vrees ten aanzien van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

4.6.1.5. Betreffende het motief *“Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Oostenrijk op 30 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat Oostenrijk uw terugname accepteerde (EURODAC Search Result, Brief van Dublin Unit Oostenrijk dd. 23/08/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan nergens asiel te hebben aangevraagd en enkel uw vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgegeven (CGVS, p. 25). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, waarbij u verschillende andere EU-landen heeft doorkruist, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.”*, stelt verzoeker dat verweerder hem kwalijk neemt dat hij in Oostenrijk zijn asielpcedure niet heeft verdergezet, dat hij meent dat dit een ongelijke behandeling van gelijke situaties is, dat verweerder duizenden personen per jaar erkent die een Dublin-procedure achter de rug hebben en dat in deze dossiers dit argument niet wordt gebruikt en in zijn geval wel.

Waar verzoeker stelt dat verweerder duizenden personen per jaar erkent die een Dublin-procedure achter de rug hebben, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd door stukken. Verder toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het betoog dat in deze dossiers dit argument niet wordt gebruikt en in zijn geval wel, daar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat zich onttrekken aan de procedure in Oostenrijk en helemaal doorreizen tot in België, waarbij verschillende andere EU-landen worden doorkruist, een gedrag is dat onverenigbaar is met verzoekers verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, alsnog is overgegaan tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielfreze, doch tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker er niet in is geslaagd om hem te overtuigen van zijn problemen met de taliban.

Waar verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert en stelt dat dit een ongelijke behandeling van gelijke situaties is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat zulks *in casu* het geval zou zijn. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.6.1.6. Betreffende het motief *“Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS over (...) de plaats van uw vertrek uit Afghanistan. (...) Tevens claimt u bij het CGVS vertrokken te zijn van bij uw grootvader in Kabul, terwijl u bij DVZ verklaarde van uw geboorte tot uw vertrek in het dorp Nawrozkhail verbleven te hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling; Verklaring DVZ, punt 10; CGVS, p. 15 en 20). Ook bij de redenen van uw vertrek bij DVZ haalde u nergens dit verblijf bij uw grootvader in Kabul aan (Vragenlijst, punt 5).”*, stelt verzoeker dat hij zijn dorp ontvlucht heeft richting Kaboel, dat hij dan verder vanuit Kaboel gereisd is en dat hij niet begrijpt wat er tegenstrijdig is.

De Raad merkt op dat hij het voornoemd motief overtuigend acht. De overige motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.7. De Raad merkt op dat hij het motief *“Daarenboven is het onduidelijk waarom uw vader zelfs informatie zou doorgeven aan de overheid terwijl deze befaamde talibancommandant net bij jullie huis zou verbleven hebben. Jullie zouden met andere woorden de taliban geholpen hebben en daardoor als voorstander of handlangers van de taliban gepercipieerd kunnen worden door de overheid.”* eveneens overtuigend acht. De overige motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, te schragen. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief, met name dat verweerder de banden van verzoekers vader met de overheid in twijfel trekt, dat zijn vader geen banden had met de overheid, dat verweerder stelt dat het vreemd is dat zijn vader de overheid zou ingelicht hebben, wetend dat hij zelf als voorstander of handlangers van de taliban gepercipieerd zou kunnen worden, dat dit een bewijs is dat hij dit niet gedaan heeft, dat dit een bewijs is dat de familieleden van de taliban hem verdachten, dat de overheid nooit eigen informanten als handlangers van de taliban zien, werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.6.1.8. Door zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaring te herhalen, met name dat het de perceptie is van de familieleden van de betrokken talibs dat zijn vader banden had met de overheid, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: *“Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de taliban die uw vader van spionage voor de overheid beschuldigden. De taliban zouden elke dag naar uw dorp zijn gekomen om bij de huizen van de mensen eten te vragen. Ze kwamen altijd tegen etenstijd, bijvoorbeeld tijdens de lunch of het avondeten (CGVS, p. 8). Soms zouden ze ook naar jullie huis gekomen zijn en zouden ze zelfs 's nachts bij jullie verbleven hebben. Gevraagd hoe vaak ze dan bleven overnachten bij jullie, stelt u dat dit meerdere keren was, maar het precieze aantal keren weet u niet te zeggen (CGVS, p. 12-13). Voorts zouden ze twee à drie keer per week naar jullie winkel zijn gekomen om producten te kopen waar ze nadien nog voor zouden betalen (CGVS, p. 11). Waarom de taliban, na zo vaak in jullie winkel en huis gegeten en verbleven te hebben, plotseling uw vader zouden beschuldigen van spionage voor de overheid, is niet duidelijk. U voert aan dat de inval van de overheid plaatsvond toen de taliban bij jullie thuis waren en iemand jullie verklikte (CGVS, p. 17 en 19). De familie van de twee gedode talibanleden zouden vervolgens uw vader verdacht hebben banden met de overheid te hebben (CGVS, p. 20). Indien uw vader echter daadwerkelijk banden met de overheid zou gehad hebben, dan zou hij toch voordien reeds kansen genoeg gehad hebben om de overheid in te lichten over deze taliban bij jullie huis of winkel. Temeer ook de grote commandant van de taliban van uw dorp, genaamd M.N. (...), eerder naar jullie huis zou gekomen zijn en zelfs een commandant van een ander dorp, die tevens bij de inval om het leven zou gekomen zijn, reeds eerder bij jullie overdag om eten zou zijn komen vragen (CGVS, p. 12 en 16).”*

4.6.1.9. Betreffende het motief *“Dat deze gerichte aanval tegen een beruchte talibancommandant bovendien door de toenmalige overheid in uw vader zijn schoenen zou geschoven worden enkel en alleen omdat ze op dat moment bij jullie huis verbleven, is niet geloofwaardig. Aan een dergelijke militaire operatie gaat immers een grondige planning vooraf. Dat uw vader dan op enkele uren tijd de overheid over de aanwezigheid van deze taliban in jullie huis zou hebben ingelicht waarna de commando's samen met de buitenlanders jullie huis zouden hebben aangevallen, kan het CGVS niet overtuigen. Vooral ook omdat dit de eerste aanval van de commando's in en rond uw dorp zou geweest zijn (CGVS, p. 17).”* stelt verzoeker dat hij volledig akkoord gaat met de stelling van verweerder dat er aan een dergelijke militaire operatie een grondige planning vooraf gaat, dat verweerder één punt over het hoofd heeft gezien, namelijk dat de familieleden van de taliban dit niet weten, dat verweerder denkt dat alles wat voor hem logisch en kenbaar is, ook voor de familieleden van de taliban logisch en kenbaar moet zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat voormeld motief niet correct verwoord is en aldus een materiële misslag betreft, minstens kan beschouwd worden als een overtollig motief.

Wel kan worden vastgesteld, zoals reeds aangegeven in punt 4.6.1.2., dat verzoekers verklaring dat de taliban dachten dat de gerichte aanval geschiedde doordat verzoekers vader banden had met de overheid en spioneerde en dit enkel en alleen omdat de taliban, en meer specifiek die commandant, die specifieke nacht naar zijn huis kwam, (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15, 21) niet geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat de taliban, omwille van de aanval op het huis van verzoeker terwijl de commandant M. van het dorp Mulayan er bleef overnachten, dacht dat zijn vader spioneerde en banden had met de overheid. Immers, zoals reeds aangegeven, waren talibanleden al meermaals bij zijn huis geweest om te eten en te overnachten, alsook was die commandant M. van het dorp Mulayan reeds eerder in zijn huis geweest om te eten, en was ook de commandant M.N. van zijn dorp reeds blijven overnachten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12, 13 en 16). Gelet op het feit dat de taliban reeds eerder in zijn huis verbleef en zelfs een andere commandant reeds eerder in zijn huis overnachtte, is het niet aannemelijk dat de taliban de aanval zouden toeschrijven aan spionage door zijn vader enkel omdat een talibancommandant op dat ogenblik in hun huis verbleef. Ook de hypothese dat de taliban na de aanval dachten dat verzoekers vader een spion was en informatie had doorgegeven aan de overheid waardoor de overheid wist dat de talibancommandant M. van het dorp Mulyan aanwezig was bij verzoekers huis en aldus een aanval deed – en waarbij de taliban er aldus van uit gingen dat de vroegere aanwezigheid van andere talibanleden/commandant of door verzoekers vader niet vermeld was aan de overheid of dat de overheid deze informatie ontvangen had van verzoekers vader doch op grond van deze informatie het niet nodig vond acties te ondernemen – is niet aannemelijk daar, zoals verzoeker erkent, aan een militaire operatie waarbij een aanval wordt voorzien op een talibancommandant een grondige planning voorafgaat en gelet op het feit dat het de eerste maal was dat die commandant er bleef overnachten ook de taliban zich ervan bewust zouden zijn dat de aanval niet kan gebeurd zijn omwille van het kort daarvoor vermelden door verzoekers vader van de aanwezigheid van die commandant in zijn huis aan de overheid.

Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat familieleden van de taliban niet weten dat aan een dergelijke militaire operatie, waarbij er sprake is van een gerichte aanval tegen een beruchte talibancommandant, een grondige planning voorafgaat. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat de familieleden van de betrokken talibs en ook andere talibanleden dachten dat zijn vader banden had met de

overheid (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Zelfs indien wordt aangenomen dat de familieleden van de getroffen talibs niet weten dat aan een dergelijke militaire operatie een grondige planning vooraf gaat, kan wel degelijk worden aangenomen dat de andere talibs dit weten. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker verklaard heeft, bij het uiteenzetten van zijn vluchtrelaas, dat twee talibanstrijders hen beschuldigd hebben banden te hebben met het incident en zeiden dat zijn vader niet gevangen genomen was maar samenwerkte met de overheid (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in om een ander licht te werpen op bovenvermelde overwegingen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan verder niet worden afgeleid dat verweerder denkt dat alles wat voor hem logisch en kenbaar is, ook voor de familieleden van de taliban logisch en kenbaar moet zijn. Dit betoog is niet dienstig.

4.6.1.10. Betreffende het motief *“Voorts zou uw vader tijdens de inval zelf ook door de overheid zijn gearresteerd en meegenomen zijn naar de Bagram basis. Hij zou meer bepaald zijn meegenomen ter ondervraging en hij zou beschuldigd zijn door de overheid van banden met de taliban te hebben (CGVS, p. 15 en 19). Dat uw vader dan net door de taliban zou beschuldigd worden van informatie te hebben doorgegeven aan de overheid, terwijl de overheid hem zou hebben meegenomen ter arrestatie, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waarom ze meenden dat uw vader spioneerde voor de overheid terwijl hij net gearresteerd was door hen, antwoordt u dat ze dachten dat jullie aan het liegen waren en dat uw vader was meegegaan om daar te werken. Gevraagd waarom ze dit dan ineens dachten terwijl ze al die keren ervoor toch ook al eten kregen en waren blijven overnachten bij jullie huis, claimt u dat die specifieke nacht die commandant bij jullie was en toen het huis werd aangevallen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Uw bewering dat de taliban dachten dat uw vader banden met de overheid had terwijl uw vader zelf door hen werd gevangengenomen, kan in zijn geheel niet overtuigen.”*, stelt verzoeker dat verweerder het vreemd vindt dat de taliban zijn vader beschuldigen van spionage wetend dat hij ook meegenomen was naar Bagram, dat verweerder een punt over het hoofd heeft gezien, met name de perceptie van de familieleden van de taliban, dat ze dachten dat de overheid zijn vader voor een tijdje meegenomen had om zo te vermijden dat hij als informant gezien zou worden.

In wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, met name te verwijzen naar de perceptie van (de familieleden van) de taliban dat de arrestatie van zijn vader door de overheid een leugen was en dat het meegaan van zijn vader met de overheid op vrijwillige basis geschiedde doordat zijn vader banden had met de overheid. Door louter opnieuw te wijzen op de zienswijze van (de familieleden van) de taliban haalt verzoeker de vaststelling niet onderuit dat het niet geloofwaardig voorkomt dat zijn vader door de taliban wordt beschuldigd informatie te hebben doorgegeven aan de overheid terwijl die overheid zijn vader arresteerde, en, mede gelet op wat uiteengezet wordt in punt 4.6.1.8., de uitleg dat ze dit, niettegenstaande de taliban reeds vele malen ervoor waren komen eten en blijven overnachten in hun huis, dachten omdat die specifieke nacht die commandant in hun huis was en toen het huis werd aangevallen, niet kan overtuigen.

4.6.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn verwestering, met de wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders uit Europa, met de uitspraak van talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid over de terugkeer vanuit Europa en met het gebrek aan objectieve landeninformatie nopens dit punt. Verzoeker betoogt dat hij verwesterd is en niet kan terugkeren

naar het land van herkomst door deze verwestering en door zijn vervreemding, dat hij totaal tegen de taliban is en de taliban geen moslims zijn in zijn ogen, dat hij zich in die twee jaren school goed geïntegreerd heeft en een Europese levensstijl heeft aangenomen, dat een dergelijke denkwijze totaal in strijd is met de denkwijze van de taliban en de lokale bevolking in Afghanistan, dat hij meer dan twee jaar in Europa woont, op zoek naar internationale bescherming, dat hij zowel fysiek als mentaal kapot is door deze uitzichtloze situatie, dat hij tegen de traditie in Afghanistan is, dat hij pro Westerse traditie is en meent dat de taliban en Daesh Afghanistan aan het kapot maken zijn.

Hij verwijst naar een studie van F. Stahlmann over *“living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany”* en meent dat dit rapport volledig van toepassing is op zijn situatie, dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa, dat verweerder op dit ogenblik niet beschikt over informatie nopens dit punt. Hij stelt dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden, dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou teruggekeerd zijn naar het land van herkomst, dat het feit dat hij drie jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, vooral nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisaties gewerkt hebben, vooral wanneer de taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse taliban, dat de taliban dit zeer goed weten, dat terugkeerders door de taliban ook vaak worden beschouwd als ongelovige personen, dat ook personen die als verwesterd worden beschouwd in Afghanistan een risico lopen op vervolging, dat dit blijkt uit talrijke bronnen, dat de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als verwesterd als een risicogroep erkennen. Verzoeker verwijst naar het NANSEN Profiel 3-21 *“De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan.”* Hij betoogt dat jonge Afghanen die meer dan drie jaren in Europa wonen, totaal veranderd zijn en dat het onmenselijk is om hen na een verblijf van drie jaar in Europa bescherming te weigeren, vooral nu mensen in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen, vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran, dat de handeling van verweerder alleen zorgt dat mensensmokkelaars nog rijker worden, dat men geen hond mag vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking), laat staan een mens die meer dan tien jaar in Europa gewoond heeft. Hij stelt dat hij verwesterd is en door zijn verwestering in Afghanistan vervolgd zal worden door de taliban en dat verweerder in zijn geval geen onderzoek heeft gedaan over hoe de taliban de terugkeerders uit Europa zal behandelen.

Bij zijn aanvullende nota van 30 mei 2024 voegt verzoeker arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid en loonfiches.

4.6.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Zoals verzoekers raadsman ter terechtzitting aanvoert, benadrukte de opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten

en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn raadsman ter terechtzitting stelt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de uitspraak van talibanwoordvoerder Zabiulla Mujahid over de terugkeer vanuit Europa, waarbij die laatste heeft gesteld dat Afghanen bij een terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *"Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?"* en deze antwoordt: *"Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht."* ("Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?" "Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.") Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.6.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn (vermeende) verwestering, met de wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op terugkeerders uit Europa, noch waar hij meent dat verweerder in zijn geval geen onderzoek heeft gedaan over hoe de taliban de terugkeerders uit Europa zullen behandelen.

4.6.2.4. De Raad wijst erop dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker minstens tot zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de zesde graad naar school is geweest en drie à vier jaar met zijn vader in zijn twee winkels werkte (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 9-10), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij drie jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen en het niet louter kan afgeleid worden uit het feit dat hij reeds drie jaar in België is, daar ook andere beweegredenen een verblijf in België kunnen verantwoorden.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2021, *in casu* ruim drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij

geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn zus, zijn twee broers, zijn grootvader en zijn maternale oom en diens gezin nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 14). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te onderhouden met zijn moeder (persoonlijk onderhoud, p. 24). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5).

Verzoeker stelt op algemene wijze dat terugkeerders door de taliban ook vaak als ongelovige personen beschouwd worden, maar laat na concreet toe te lichten waarom de taliban hem bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitisch moslim beschrijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5).

Bij zijn aanvullende nota van 30 mei 2024 legt verzoeker arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid evenals loonfiches voor. De Raad stelt vast dat een tewerkstelling niet aantoont dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Voornoemde stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij verwesterd is, dat hij zich in die twee jaren school goed geïntegreerd heeft en een Europese levensstijl heeft aangenomen, dat hij pro Westerse traditie is, dat jonge Afghanen die meer dan drie jaren in Europa wonen totaal veranderd zijn en ter terechtzitting betoogt dat hij in België geïntegreerd is, vrienden in België heeft en voetbalt, beperkt hij zich tot algemene, blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont verzoeker met zijn betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker nog stelt dat de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat hij een dergelijk profiel van een persoon die voor de overheid en/of een buitenlandse organisatie heeft gewerkt, niet aannemelijk maakt/heeft gemaakt.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende ruim drie jaar en naar een tewerkstelling in België maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïsoleerd/vervolgd.

Waar verzoeker nog beweert dat hij totaal tegen de taliban is, dat de taliban geen moslims zijn in zijn ogen, dat zijn denkwijze totaal in strijd is met de denkwijze van de taliban en de lokale bevolking in Afghanistan, dat hij tegen de traditie is in Afghanistan en dat hij meent dat de taliban en Daesh Afghanistan aan het kapotmaken zijn, laat hij na dit summier betoog verder uit te werken. Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van ruim drie jaar in België fundamentele

westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog en de voorgelegde stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.6.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Met het betoog dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, hij al eerder zou zijn teruggekeerd, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.6. Waar verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris over geen informatie beschikt wat betreft de vervolgingsfeiten die terugkeerders naar Afghanistan zouden meemaken omwille van hun verblijf in Europa, waarbij hij wijst op problemen van informatievergaring, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.6.2.7. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.6.2.8. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

De Raad merkt hierbij ook nog op dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde informatie grotendeels in eenzelfde lijn ligt als de landeninformatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd. In zoverre verzoeker meent dat, gelet op problemen van het vergaren van informatie in Afghanistan, verweerder over geen informatie beschikt op dit punt, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 4.4.

Verzoeker verwijst in het tweede middel naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch hij laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker ook nog naar een artikel van Unicef "*Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding*" van 6 oktober 2021 en naar een artikel van Richard Donk "*Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan*" van 28 oktober 2021. Verzoeker betoogt dat het percentage van actuele ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat verzoeker het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen, *in concreto* aannemelijk moet maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is echter door het louter verwijzen naar bovenvermelde artikelen *in casu* niet het geval.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn zus, zijn twee broers, zijn grootvader en zijn maternale oom en diens gezin nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 14). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24).

Betreffende zijn verwijzing naar het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa, wijst de Raad er ook nog op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Verzoekers familie zou intussen in Kabul wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 14, 20 en 24). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenmin dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteenzet, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER

